

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z powództwa G.J.
przeciwko E. Spółce Akcyjnej
o przywrócenie warunków pracy i płacy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 lutego 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 9 czerwca 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2011 r. oddalił powództwo G. J. przeciwko E. Sp. Akcyjna o przywrócenie warunków pracy i płacy. W ocenie sądu przyczyna dokonanego zgodnie z prawem wypowiedzenia zmieniającego była precyzyjna i szczegółowo uzasadniona, a także zasadna merytorycznie.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżył powód. Na rozprawie apelacyjnej złożył też wniosek o wyłączenie sędziego sądu rejonowego.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 9 czerwca 2011 r. oddalił apelację uznając, iż w sprawie nie zachodziły żadne przesłanki wyłączenia sędziego z urzędu, a w zakresie pozostałej procedury wyłączenia sędziego wnioski jest spóźnione. Sędzia bowiem wydał wyrok, a powód nie zgłaszał na etapie postępowania pierwszo-instancyjnego żadnych zarzutów co do prawidłowości postępowania i procedowania sądu. W zakresie zarzutów materialnych Sąd drugiej instancji w pełni podzielił pogląd sądu rejonowego i jego rozstrzygnięcie.

Skargę kasacyjną od wyroku sądu drugiej instancji wniósł powód, zarzucając temu wyrokowi naruszenie art. 49 k.p.c. i stwierdzając, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany podniósł, iż zarzuty skarżącego w zakresie procedowania sądu są bezzasadne, a wniosek o wyłączenie sędziego można złożyć jedynie w sądzie, przed którym sprawa się toczy. Na poparcie swych tez pozwany przedstawił orzeczenie SN z 1 lipca 1998 r., I PKN 222/98 (OSNP 1999/15/483).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Obowiązkiem procesowym skarżącego w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) jest przedstawienie argumentów, które będą nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a nie będą ograniczać się jedynie do powtórzenia ich treści oraz nie będą pozostawać w oderwaniu od podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia, będącego przedmiotem kontroli kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151; z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 135; z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037, z dnia

11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753, z dnia 8 stycznia 2008 r., I UK 277/07, LEX nr 449015 oraz z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365).

W rozpoznawanej sprawie żadna z okoliczności opisanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie zachodzi. Szczególnie pozbawione jest uzasadnienia prawnego twierdzenie, iż skarga jest oczywiście zasadna gdyż Sąd Okręgowy wadliwie zinterpretował treść art. 49 k.p.c. W celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. trzeba wykazać, że skarga jest oczywiście uzasadniona, a nie norma prawna została naruszona w sposób ewidentny. Nawet jednak w tym ostatnim przypadku należy wykazać, na czym polega i z czego wynika ocena skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżący nie wykazała, iż zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie błędne, zostało ferowane z oczywistym naruszeniem prawa i stąd nie powinno funkcjonować w obrocie prawnym (por. postanowienie SN z dnia 21 maja 2008 r., IV CSK 162/08). Skarżący przedstawił jedynie swoją ocenę procedowania Sądu Okręgowego, szczególnie wskazując na rzekome błędy w tym postępowaniu w zakresie oceny treści art. 49 k.p.c. , wskazując tylko na ewentualne uchybienie procesowe i trafność swej interpretacji, w myśl której wniosek złożony w trakcie postępowania apelacyjnego, o wyłączenie sędziego, który wydał wyrok w pierwszej instancji nie jest spóźniony i powinien być rozpatrywany jako wniosek o wyłączenie sędziego.

Interpretacja skarżącego nie jest trafna co do zasady. Zgłoszenie wniosku o wyłączenie sędziego orzekającego w pierwszej instancji na rozprawie apelacyjnej jest spóźnione. Stosownie do art. 49 k.p.c. wniosek o wyłączenie sędziego strona zgłasza na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym rozprawa się toczy. Z kolei art. 52 §1 k.p.c. stanowi, iż o wyłączeniu sędziego rozstrzyga sąd, w którym sprawa się toczy. *De lege* lata brakuje zatem możliwości orzekania przez sąd II instancji o wyłączeniu sędziego sądu pierwszej instancji na wniosek zgłoszony przez stronę dopiero w trakcie postępowania apelacyjnego. Nie można bowiem tego wniosku traktować jako wniosku o wyłączenie sędziego sądu apelacyjnego; nie może też – powtórzmy to raz jeszcze - rozpatrywać wniosku o wyłączenie sędziego – co do zasady- sąd wyższej instancji. Przepis mówi bowiem o sądzie, w którym sprawa się toczy.

Ad casum sąd apelacyjny powinien tylko odnieść się do twierdzenia strony o braku bezstronności sędziego, jako do kolejnego zarzutu apelacji w motywach wyroku (art. 328 § 2 k.p.c.).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.